

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Skorupka (spr.)
Sędziowie:	SA Edward Stelmasik SA Witold Franckiewicz
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2012 roku

sprawy **M. B. (1)**

oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 62 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

M. B. (2)

oskarżonej z - art. 258 § 1 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

P. J.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 270 § 1kk w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2kk, art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

A. Ź. (1)

oskarżonego z art. 59 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 244 k.k.;

L. K. (1)

oskarżonego z - art. 258 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k.;

R. S. (1)

oskarżonego z - art. 258 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

R. M.

oskarżonego z - art. 258 § 1 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 29 grudnia 2011 roku sygn. III K 133/10

I. zmienia zaskarżony wyrok stosunku do oskarżonego M. B. (1) ten sposób, że na podstawie art. 455 k.p.k. z kwalifikacji prawnej czynów przypisanych temu oskarżonemu w pkt. VI i VII części rozstrzygającej eliminuje art. 12 k.k.;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej M. B. (2) w ten sposób, że:

1. 1. 1.

1. **w podstawie wymiaru kary za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. przypisane w pkt. IX części rozstrzygającej wyroku, zamiast art. 60§6 pkt 3 k.k. stosuje art. 60§6 pkt 4 k.k.;**

2. **na podstawie art. 4§1 k.k. jako podstawę skazania oraz wymiaru kary za czyn przypisany oskarżonej w pkt. XII części rozstrzygającej przyjmuje art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu i za ten czyn na podstawie wskazanego przepisu wymierza jej karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;**

3. **na podstawie art. 60 § 3 i §5 k.k. oraz art. 73 § 2 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonej wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt XIII części rozstrzygającej na okres próby lat 5 (pięciu) i w tym czasie oddaje ją pod dozór kuratora sądowego;**

4. **na poczet wymierzonej kary łącznej grzywny, na podstawie art. 63§2 k.k. zalicza oskarżonej M. B. (2) okres tymczasowego aresztowania od dnia 19 lipca 2009 r. do 7 listopada 2009r., a dalszy okres tymczasowego aresztowania zalicza na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności w wypadku zarządzenia jej wykonania;**

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. J. w ten sposób, że:

1. 1.

1. **na podstawie art. 455 k.p.k. przyjmuje, że czyn przypisany temu oskarżonemu w pkt. XXIII zaskarżonego wyroku stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny po 30 zł każda;**

2. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary grzywny i na podstawie tych przepisów wymierza mu karę łączną grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 30 zł każda;

III. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego R. S. (1) w ten sposób, że:

1. 1.

1. w podstawie wymiaru kary za przestępstwo z art. 258§1 k.k. przypisane w pkt. XXXV części rozstrzygającej wyroku, zamiast art. 60§6 pkt 3 k.k. stosuje art. 60§6 pkt 4 k.k.;

2. obniża karę pozbawienia wolności oraz karę grzywny orzeczoną w pkt. XXXVI części rozstrzygającej wyroku do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i do 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 50 zł każda;

3. stwierdza, że kara łączna grzywny wymierzona oskarżonemu w pkt. XXXVIII części rozstrzygającej wyroku traci moc;

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary grzywny i na ich podstawie wymierza mu karę łączną grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych po 50 zł każda;

IV. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje mocy;

V. zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 3 złote jako zwrot wydatków w postępowaniu apelacyjnym i wymierza tytułem opłaty za druga instancję:

- M. B. (1) 1.800 złotych,

- M. B. (2) 4.800 złotych,

- P. J. 1000 złotych,

- A. Ż. (1) 800 złotych,

- Ł. K. (1) 800 złotych,

- R. S. (1) 1.300 złotych,

- R. M. 800 złotych.

UZASADNIENIE

1. M. B. (1) został oskarżony o to, że:

1. w okresie od września 2006 roku do 5 stycznia 2010 roku w J., Z. i innych miejscowościach na terenie kraju i innych Państw Unii Europejskiej kierował zorganizowaną grupą przestępczą w skład w której wchodził: M. B. (2), R. M., P. J., K. K. (1), R. S. (1), A. Ż. (1), Ł. K. (1) i inne osoby mającą na celu popełnianie przestępstw poprzez wewnątrzspółnotowe dostawy środków psychotropowych i odurzających w znacznych ilościach.

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

2. w okresie od września 2006 roku do 19 lipca 2009 roku w J., Z. i innych miejscowościach na terenie kraju i innych Państw Unii Europejskiej w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej w skład w której wchodził: M. B. (2), A. Ż. (1), R. M., P. J., K. K. (1), Ł. K. (1) i inne osoby, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, z góry powziętym zamiarem, działając w

warunkach przestępstwa ciągłego czyniąc sobie z niniejszego przestępstwa stałe źródło dochodu, wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy do Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 222000 gramów, co stanowi nie mniej niż 2220000 jednorazowych porcji tego środka o wartości 22 200 000 zł w ten sposób, że po uprzednim ukryciu w/w środków w metalowych puszkach z etykietami konserw mięsnych przesłał je za pośrednictwem firmy kurierskiej oraz kierowców autobusów rejsowych do Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii.

tj. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

3. w dniu 19 lipca 2009 roku w J. i Z. działając w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. Ż. (1), M. B. (2), P. J. oraz innymi osobami, usiłował dokonać wewnątrzspółnotowej dostawy do Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii znacznej ilości środka psychotropowego w postaci amfetaminy o łącznej wadze 10596,26 gramów, co stanowi nie mniej niż (...)6 jednorazowych porcji tego środka o wartości 1059626 zł, przy czym zamierzonego czynu nie osiągnął z uwagi na interwencję funkcjonariuszy Policji.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. W dniu 28 - 29 października 2009 roku, działając w J. i innych miejscowościach na terenie kraju oraz innych Państw Unii Europejskiej, w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. K. (1), R. S. (1), K. K. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii dokonać dostawy wewnątrzspółnotowej znacznych ilości środków psychotropowych w ilości nie mniejszej niż 14660,97 gramów amfetaminy, co stanowi nie mniej niż 146609.7 porcji tego środka psychotropowego o wartości nie mniejszej niż 1466097 PLN w ten sposób, że po uprzednim ukryciu ich w puszkach opisanych jako artykuły spożywcze, nadał je w firmie kurierskiej (...) w celu dostarczenia ich do nieustalonych odbiorców w L. na terytorium Królestwa Wielkiej Brytanii i D. na terytorium Irlandii, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie powyższych przesyłek przez funkcjonariuszy Straży Granicznej

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

5. w dniu 5 stycznia 2010 roku w K. posiadał wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomani z dnia 29 lipca 2005 roku nie mniej niż 5331,5 gram środka psychotropowego w postaci amfetaminy co stanowi 53 315 jednorazowych porcji tego środka o łącznej wartości nie mniejszej niż 533 150 oraz 287,2 gram środka odurzającego w postaci haszyszu co stanowi 2872 jednorazowych porcji tego środka o łącznej wartości nie mniejszej niż 28 720 PLN

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku przeciwdziałaniu narkomanii

6. w okresie od 19 lipca 2009 roku do dnia 5 stycznia 2010 roku w K. oraz w innych miejscowościach na terenie Polski działając w warunkach przestępstwa ciągłego posługiwał się przerobionym dowodem osobistym o nr. (...) wystawionym na nazwisko K. Ł.

t.j. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7. w okresie od stycznia 2009 roku do 10 listopada 2009 roku działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez siebie w skład w której wchodził: M. B. (2), R. M., P. J., A. Ż. (1), K. K. (1), R. S. (1), Ł. K. (1) i inne osoby czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz działając w warunkach przestępstwa ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych i odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 7000 gram co stanowi 70000 porcji tego środka odurzającego o wartości

700000 PLN i 51000 gram amfetaminy co stanowi 510000 porcji tego środka psychotropowego o łącznej wartości 5100000 PLN

t.j. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

8. w okresie od lipca do 28 października 2009 roku w Ł. i innych miastach na terenie kraju oraz Unii Europejskiej, a nadto na terenie Królestwa Norwegii, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez siebie w skład której wchodził: M. B. (2), R. M., P. J., A. Ż. (1), K. K. (1), R. S. (1), Ł. K. (1) i inne osoby czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w warunkach przestępstwa ciągłego współdziałając z R. S. (1) oraz K. K. (1) dokonał dwukrotnie wywozu z terytorium Polski na terytorium Królestwa Norwegii znacznej ilości środka odurzającego w postaci 8000 gram haszyszu co stanowi 80 000 porcji tego środka odurzającego o wartości nie mniejszej niż 8.000.000 zł.

t.j. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

9. od 2006 do 2009 roku w J., K. i innych miejscowościach na terenie kraju działając w warunkach przestępstwa ciągłego podrobił podpis S. P. na umowach dzierżawy zamykarki do puszek (...) z firmą handlowo usługową (...) z K., oraz potwierdzenia odbioru powyższej zamykarki do puszek.

t.j. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

10. od 2006 do 2009 roku działając J., K. i innych miejscowościach na terenie kraju, w warunkach przestępstwa ciągłego wypełnił wbrew woli S. P. podpisany przez niego arkusz papieru „In blanco” treścią wypowiedzenia umowy dzierżawy zamykarki do puszek oraz przeniesieniem kaucji w wysokości 13. 000 zł.

t.j. o czyn z art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. M. B. (3), została oskarżona o to, że:

11. w okresie od września 2006 roku do 19 lipca 2009 roku w J., Z. i innych miejscowościach na terenie kraju i innych Państw Unii Europejskiej brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. B. (1) w skład której wchodził: A. Ż. (1), P. J., K. K. (1), R. S. (1), R. M. i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw poprzez wewnątrzspółnotowe dostawy środków psychotropowych i odurzających w wielkich ilościach.

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

12. w okresie od września 2006 roku do 19 lipca 2009 roku w J., Z. i innych miejscowościach na terenie kraju i innych Państw Unii Europejskiej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), P. J., K. K. (1) i innymi osobami oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry powziętym zamiarem w warunkach przestępstwa ciągłego, czyniąc sobie z niniejszego przestępstwa stałe źródło dochodu, wielokrotnie dokonała wewnątrzspółnotowej dostawy z Polski do Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 222000 gramów, co stanowi nie mniej niż 2220000 jednorazowych porcji tego środka o wartości 22 200 000 zł w ten sposób, że po uprzednim ukryciu w/w środków w metalowych puszkach z etykietami konserw mięsnych przesłała je za pośrednictwem firmy kurierskiej oraz kierowców autobusów rejsowych do Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii,

t.j. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

13. w dniu 19 lipca 2009 roku w J. i Z. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. Ż. (1), M. B. (1), P. J. oraz innymi osobami, usiłowała

dokonać wewnątrzspółnotowej dostawy z Polski do Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii znacznej ilości środka psychotropowego w postaci amfetaminy o łącznej wadze 10517,22 gramów, co stanowi nie mniej niż 105172.2 jednorazowych porcji tego środka o wartości 1051722 zł, przy czym zamierzonego czynu nie osiągnęła z uwagi na interwencję funkcjonariuszy Policji,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

14. w dniu 19 lipca 2009 roku w J. w mieszkaniu przy ulicy (...) posiadała wbrew przepisom ustawy znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 349,54 grama, co stanowi 3495.4 jednorazowych porcji handlowych o łącznej wartości 34 954 złotych

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

3. K. (...) został oskarżony o to, że:

15. w okresie od stycznia 2007 roku do 10 listopada 2009 roku w J., Z., Ł., Z. i innych miejscowościach na terenie kraju oraz innych Państw Unii Europejskiej brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. B. (1), w skład której wchodził, M. B. (2), R. M., P. J., A. Ż. (1), Ł. K. (1), R. S. (1) i inne osoby mającej na celu popełnianie przestępstw poprzez wewnątrzspółnotowe: dostawy, przywóz i wywóz, środków psychotropowych i odurzających w znacznych ilościach.

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

16. w okresie od lipca 2007 roku do listopada 2009 roku w J., Ł., Z. i innych miejscowościach na terenie kraju i innych Państw Unii Europejskiej działając w ramach kierowanej przez M. B. (1) grupy przestępczej w skład której wchodził: M. B. (2), R. M., R. S. (1), P. J., A. Ż. (1), Ł. K. (1) i inne osoby, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach przestępstwa ciągłego, czyniąc sobie z niniejszego przestępstwa stałe źródło dochodu, wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy do Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 110 000 gramów, co stanowi nie mniej niż 110 0000 jednorazowych porcji tego środka psychotropowego o wartości nie mniejszej niż 11 000 000 PLN w ten sposób, że organizował zakup hurtowych ilości wyżej wymienionego środka w postaci amfetaminy oraz organizował jej zbytnie na terenie Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii po przewiezieniu wyżej w/w środków ukrytych w metalowych puszkach z etykietami konserw mięsnych z terytorium Polski do Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii. Przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Elku z dnia 1 października 2001 roku, o sygn. akt II K 865/01 za czyny z art. 279 § 1 k.k. i inne na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył od dnia 29 kwietnia 2001 roku do 2 lutego 2004 roku.

tj. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

17. w okresie od lipca do 28 października 2009 roku w Ł. i innych miastach na terenie kraju oraz Unii Europejskiej a nadto na terenie Królestwa Norwegii, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. B. (1) w skład której wchodził: M. B. (2), Ł. K. (1), R. M., P. J., A. Ż. (1), R. S. (1) i inne osoby oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w warunkach przestępstwa ciągłego współdziałając z R. S. (1) i M. B. (1) dokonał wywozu z terytorium Polski na terytorium Królestwa Norwegii znacznej ilości środka odurzającego w postaci 8000 g haszyszu co stanowi 80 000 porcji tego środka odurzającego o wartości nie mniejszej niż 8 000 000 zł Przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Elku z dnia 1 października 2001 roku, o sygn. akt II K 865/01 za czyny z art. 279 § 1 k.k. i inne na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył od dnia 29 kwietnia 2001 roku do 2 lutego 2004 roku

t.j. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

18. w okresie od stycznia do 10 listopada 2009 roku w Z. i innych miejscowościach na terenie kraju działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. B. (1) w skład której wchodził: M. B. (2), R. S. (1), R. M., P. J., A. Ż. (1), Ł. K. (1) i inne osoby działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w warunkach przestępstwa ciągłego uczestniczył w obrocie środkami odurzającym w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 13000 g co stanowi 130000 porcji tego środka odurzającego o wartości nie mniejszej niż 1300 000 PLN oraz w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych, w postaci 61000 g amfetaminy co stanowi 610000 g tego środka psychotropowego o wartości 6 100 000 PLN oraz 250 gram środka odurzającego w postaci kokainy co stanowi 250 jednorazowych porcji tego środka o wartości 40000 PLN

w tym w dniach 25 - 26 maja 2009 roku wprowadził do obrotu 10.000 gram amfetaminy oraz 250 gram kokainy poprzez sprzedaż tych środków P. Ł.. Przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Elku z dnia 1 października 2001 roku, o sygn. akt II K 865/01 za czyny z art. 279 § 1 k.k. i inne na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył od dnia 29 kwietnia 2001 roku do 2 lutego 2004 roku

t.j. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 12 w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

19. W dniach 27 do 28 października 2009 roku, działając w J. i innych miejscowościach na terenie kraju oraz innych Państwach Unii Europejskiej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez M. B. (1) wspólnie i w porozumieniu z Ł. K. (1), R. S. (1), M. B. (1) i innymi nieustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii dokonać dostawy wewnątrzspółnotowej znacznych ilości środków psychotropowych w ilości nie mniejszej niż 14660,97 gramów amfetaminy, co stanowi nie mniej niż 146609.7 porcji tego środka psychotropowego o wartości nie mniejszej niż 1466097 PLN w ten sposób, że po uprzednim ukryciu ich w puszkach opisanych jako artykuły spożywcze, nadał je w firmie kurierskiej (...) w celu dostarczenia ich do nieustalonych odbiorców w L. na terytorium Wielkiej Brytanii i D. na terytorium Irlandii, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie powyższych przesyłek przez funkcjonariuszy Straży Granicznej. Przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Elku z dnia 1 października 2001 roku, o sygn. akt II K 865/01 za czyny z art. 279 § 1 k.k. i inne na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył od dnia 29 kwietnia 2001 roku do 2 lutego 2004 roku

t.j. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

20. w dniu 10 listopada 2009 roku w zajmowanym przez siebie mieszkaniu w Z., województwo (...), posiadał dwa woreczki strunowe zawierające środki odurzające w postaci 1,09 grama marihuany.

t.j. o czyn z art. 62 ust 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku.

4. P. J. został oskarżony o to, że:

21. w okresie od 30 kwietnia 2009 roku do 19 lipca 2009 roku w J., Z. i innych miejscowościach na terenie kraju i innych Państwach Unii Europejskiej brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. B. (1), w której skład wchodził M. B. (2), A. Ż. (1), K. K. (1), R. M., R. S. (1), i inne osoby mającej na celu popełnianie przestępstw poprzez wewnątrzspółnotowe dostawy środków psychotropowych i odurzających w znacznych ilościach.

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

22. w dniu 19 lipca 2009 roku w J. i Z. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. B. (1), w której skład wchodził M. B. (2), A. Ż. (1), K. K. (1), R. M., R. S. (1), i inne osoby w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), A. Ż. (1) i M. B. (2) oraz innymi osobami, usiłował dokonać wewnątrzwspólnotowej dostawy z Polski do Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii znacznej ilości środka psychotropowego, w postaci amfetaminy o łącznej wadze 10517,22 gramów, co stanowi nie mniej niż 105172,2 jednorazowych porcji tego środka o wartości 1.051722 zł, przy czym zamierzonego czynu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie jego przez Policję

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 65 § 1 k.k.

23. w okresie od 30 kwietnia 2009 roku do 4 lipca 2009 roku w J. i Z. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. B. (1), w której skład wchodził M. B. (2), A. Ż. (1), K. K. (1), R. M., R. S. (1), i inne osoby, działając w warunkach przestępstwa ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z niniejszego przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czterokrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowej dostawy z Polski do Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 26.000 gramów, co stanowi nie mniej niż 260.000 jednorazowych porcji tego środka o wartości 2.600.000 zł w ten sposób, że po uprzednim ukryciu w/w środków w metalowych puszkach z etykietami konserw mięsnych przesłał je za pomocą firmy kurierskiej do Królestwa Wielkiej Brytanii

tj. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

24. w okresie od 30 kwietnia do 19 lipca 2009 roku w Z., działając w warunkach przestępstwa ciągłego, posłużył się pięciokrotnie sfałszowanym dowodem osobistym, w którym figurowało jego zdjęcie, o numerze A. (...) wystawionym na nazwisko A. M., wydanym w dniu 23 czerwca 2006 roku przez Burmistrza Miasta J.

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k.

25. w dniu 19 lipca 2009 roku w J. w mieszkaniu przy ulicy (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci 2,10 grama haszyszu oraz 0,36 grama marihuany

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

5. A. Ż. (2) został oskarżony o to, że:

26. w okresie od 30 czerwca 2009 roku do 19 lipca 2009 roku w J., Z. i innych miejscowościach na terenie kraju i innych Państw Unii Europejskiej brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. B. (1), w skład w której wchodził M. B. (2), P. J., R. M., K. K. (1), R. S. (1), i inne osoby mające na celu popełnianie przestępstw poprzez wewnątrzwspólnotowe dostawy środków psychotropowych i odurzających w wielkich ilościach.

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

27. w dniu 19 lipca 2009 roku w J. i Z. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. B. (1), w której skład wchodził M. B. (2), A. Ż. (1), K. K. (1), R. M., R. S. (1), i inne osoby, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), P. J. i M. B. (2) oraz innymi osobami, usiłował dokonać wewnątrzwspólnotowej dostawy z Polski do Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii znacznej ilości środka psychotropowego, w postaci amfetaminy o łącznej wadze 10517,22 gramów, co stanowi nie mniej niż 105 172,2 jednorazowych porcji tego środka o wartości 1.051722 zł, przy czym zamierzonego czynu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie jego przez Policję

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k.

28. w dniu 19 lipca 2009 roku w Z. w samochodzie marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci 0,44 grama marihuany

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku

29. od grudnia 2006 roku do sierpnia 2009 roku w J. wbrew przepisom ustawy, działając w warunkach przestępstwa ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z powyższego przestępstwa stałe źródło dochodu udzielił małoletniemu D. R. znaczną ilością środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1050 gram co stanowi 10500 jednorazowych porcji o wartości 105000 PLN

tj. o czyn z art. 59 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

30. od grudnia 2008 roku do 21 kwietnia 2009 roku w J. wbrew przepisom ustawy, działając w warunkach przestępstwa ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z niniejszego przestępstwa stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 100 gram co stanowi 1000 jednorazowych porcji do spożycia o wartości nie mniejszej niż 10000 PLN oraz 50 sztuk tabletek ekstazy, o wartości nie mniejszej niż 5000 zł PLN, które nabył od nieustalonej osoby a następnie zbył M. S. (1) w celu dalszej odsprzedaży

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. § 1

31. w dniu 19 lipca 2010 roku mając orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze Wydział VII Grodzki sygn. akt VII K 37/09 z dnia 18 lutego 2009 roku środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku, prowadził pojazd mechaniczny, samochód osobowy marki V. (...) nr rej, (...)

tj. o czyn z art. 244 k.k.

6. Ł. K. (2) został oskarżony o to, że:

32. w październiku 2009 roku w O. i innych miejscowościach na terenie kraju i innych Państw Unii Europejskiej brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. B. (1), w skład której wchodził R. S. (1), K. K. (1) i inne osoby mającej na celu popełnianie przestępstw poprzez wewnątrzwspólnotowe dostawy środków psychotropowych i odurzających w znacznych ilościach.

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

33. W dniu 28 października 2009 roku działając w J. i innych miejscowościach na terenie kraju oraz innych państw Unii Europejskiej w ramach kierowanej przez M. B. (1) zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), K. K. (1) i innymi nieustalonymi osobami, usiłował wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii dokonać dostawy wewnątrzwspólnotowej znacznej ilości środków psychotropowych w ilości nie mniejszej niż 14660,97 grama amfetaminy, co stanowi nie mniej niż 146609,7 porcji tego środka psychotropowego o wartości nie mniejszej niż 1466097 PLN w ten sposób, że po uprzednim ukryciu ich w puszkach opisanych jako artykuły spożywcze nadał je w firmie kurierskiej (...) w celu dostarczenia ich do nieustalonych odbiorców w L. na terytorium Królestwa Wielkiej Brytanii i w D. na terytorium Irlandii, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na działania funkcjonariuszy Straży Granicznej.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

34. W okresie od maja 2000 roku do dnia 28 października 2009 roku w O. woj. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia dwie sztuki amunicji w postaci naboju kal. 7,65 bez oznaczeń oraz kaliber 14,5 mm bez oznaczeń.

t.j. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

7. R. S. (1) został oskarżony o to, że:

35. w okresie od lipca 2009 do 29 października 2009 roku w J., Z. i innych miejscowościach na terenie kraju i innych Państw Unii Europejskiej brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. B. (1), w której skład wchodził M. B. (2), P. J., A. Ż. (1), Ł. K. (1), K. K. (1), R. M. i inne osoby mającej na celu popełnianie przestępstw poprzez wewnątrzwspólnotowe dostawy środków psychotropowych i odurzających w znacznych ilościach.

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

36. w dniu 28 października 2009 roku, działając w J. i innych miejscowościach na terenie kraju oraz innych Państw Unii Europejskiej, w ramach kierowanej przez M. B. (1) zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. K. (1), K. K. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii dokonać dostawy wewnątrzwspólnotowej znacznych ilości środków psychotropowych w ilości nie mniejszej niż 14660,97 gramów amfetaminy, co stanowi nie mniej niż 146609,7 porcji tego środka psychotropowego o wartości nie mniejszej niż 1466097 PLN w ten sposób, że po uprzednim ukryciu ich w puszkach opisanych jako artykuły spożywcze, nadał je w firmie kurierskiej (...) w celu dostarczenia ich do nieustalonych odbiorców w L. na terytorium Wielkiej Brytanii i w D. na terytorium Irlandii, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie powyższych przesyłek przez funkcjonariuszy Straży Granicznej

t.j. o czyn z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

37. w okresie od lipca 2009 roku do 28 października 2009 roku w Ł. i innych miastach na terenie kraju oraz Unii Europejskiej, a nadto na terenie Królestwa Norwegii, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. B. (1) w skład której wchodził: M. B. (2), R. M., P. J., K. K. (1), A. Ż. (1), Ł. K. (1) i inne osoby działając w warunkach przestępstwa ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, współdziałając z K. K. (1) i M. B. (1) dokonał wywozu z terytorium Polski na terytorium Królestwa Norwegii znacznej ilości środka odurzającego w postaci 8000 g haszyszu co stanowi 80 000 porcji tego środka odurzającego o wartości nie mniejszej niż 800.000zł

t.j. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kk.

8. R. M. został oskarżony o to, że:

38. w okresie od stycznia 2008 roku do 19 lipca 2009 roku w J., Z. i innych miejscowościach na terenie kraju oraz innych Państw Unii Europejskiej brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. B. (1), w której skład wchodził M. B. (2), P. J., A. Ż. (1), K. K. (1), R. S. (1), i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw poprzez wewnątrzwspólnotowe dostawy środków psychotropowych i odurzających w znacznych ilościach.

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

39. w okresie od stycznia 2008 roku do 19 lipca 2009 roku w J. i innych miejscowościach na terenie kraju oraz innych Państw Unii Europejskiej działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach przestępstwa ciągłego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. B. (1), wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), M. B. (2) oraz innymi osobami, dokonał co najmniej dwóch wewnątrzwspólnotowych dostaw z Polski do Królestwa Wielkiej Brytanii znacznych ilości środka psychotropowego, w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 6000 gramów, co stanowi nie mniej niż 60 000 jednorazowych porcji tego środka o wartości 600 000 zł przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w

Jeleniej Górze z dnia 5 grudnia 2003 roku, o sygn. akt II K 613/03 za czyny z art. 13 § 1 k.k w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności którą to karę odbył od dnia 8 marca 2004 roku do 13 kwietnia 2004 roku oraz od 29 czerwca 2004 roku do dnia 29 kwietnia 2005 roku, przy czym na poczet orzeczonej kary zaliczono mu okres tymczasowego aresztowania od 13 maja 2003 do 3 października 2003 roku.

tj. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k., w zw. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 29 grudnia 2011 r. sygn. akt III K 133/10:

I. uznał oskarżonego M. B. (1) za winnego popełnienia czynu, opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu nazwisko A. Ż. (1), stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 3 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3/trzech/ lat pozbawienia wolności,

II. uznał oskarżonego M. B. (1) za winnego popełnienia zachowań, opisanych w pkt 2, 3, 4, 7 i 8 części wstępnej wyroku ustalając, iż oskarżony działał ze z góry powziętym zamiarem i eliminując z ich opisu nazwisko A. Ż. (1) oraz ustalając, że przedmiotem obrotu było około 50 kg amfetaminy i 4 kg marihuany, stanowiących przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 7 /siedmiu/ lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200/dwustu/ stawek dziennych po 30zł każda,

III. na podstawie art. 45 § 1 kk za przestępstwo opisane w punkcie poprzednim wymierzył oskarżonemu M. B. (1) środek karny w postaci przepadku osiągniętej z niego korzyści majątkowej w kwocie 150.000 zł, zaś na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu środek karny w postaci przepadku samochodu marki V. (...) nr rej. (...), opisany na karcie 3810 akt

IV. uznał oskarżonego M. B. (1) za winnego popełnienia czynu, opisanego w pkt 5 części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3/trzech/ lat pozbawienia wolności,

V. uznał oskarżonego M. B. (1) za winnego popełnienia czynu, opisanego w pkt 6 części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 8/osiem/ miesięcy pozbawienia wolności,

VI. uznał oskarżonego M. B. (1) za winnego popełnienia czynu, opisanego w pkt 9 części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

VII. uznał oskarżonego M. B. (1) za winnego popełnienia czynu, opisanego w pkt 10 części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270 § 2 kk wymierzył mu karę 8/osiem/ miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu M. B. (1) karę łączną 8/osiem/ lat pozbawienia wolności,

IX. uznał oskarżoną M. B. (2) za winną popełnienia czynu, opisanego w pkt 11 części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu nazwisko A. Ż. (1), stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył jej grzywnę w wysokości 80/osiemdziesiąt/ stawek dziennych po 100zł każda,

X. uznał oskarżoną M. B. (2) za winną popełnienia zachowań, opisanych w pkt 12 i 13 części wstępnej wyroku, eliminując z ich opisu nazwisko A. Ż. (1) i ustalając, że działała ona ze z góry powziętym zamiarem, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk i art. 60 § 6 pkt 2 kk wymierzył jej karę 2/dwóch/ lat i 11/jedenastu/ miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 /dwustu/ stawek dziennych po 100zł każda,

XI. na podstawie art. 45 § 1 kk za przestępstwo opisane w punkcie poprzednim wymierzył oskarżonej M. B. środek karny w postaci przepadku osiągniętej z niego korzyści majątkowej w kwocie 150.000 zł,

XII. uznał oskarżoną M. B. (2) za winną popełnienia czynu opisanego w pkt 14 części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierza jej karę 2/dwóch/ lat pozbawienia wolności,

XIII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonej M. B. (2) karę łączną 2/dwóch/ lat i 11/jedenastu/ miesięcy pozbawienia wolności i łączną grzywnę 220 /dwieście dwadzieścia/ stawek dziennych po 100 zł każda,

XIV. uznał oskarżonego K. K. (1) za winnego popełnienia czynu, opisanego w pkt 15 części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu nazwisko A. Ż. (1), tj. przestępstwa z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu i przy zastosowaniu art. 60§3kk i art. 60§6 pkt 3 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 100/sto/ stawek dziennych po 50 zł każda,

XV. uznał oskarżonego K. K. (1) za winnego popełnienia zachowań opisanych w punktach 16, 17, 18 i 19 części wstępnej wyroku ustalając, że działał on ze z góry powziętym zamiarem i eliminując z opisu czynu nazwisko A. Ż. (1) oraz ustalając ilość stanowiącej przedmiot obrotu marihuany na około 11 kg, zaś amfetaminy na około 50 kg, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk i przy zastosowaniu art. 60/3kk i art. 60§6 pkt 2 kk wymierzył mu karę 2/dwóch/ lat i 11/jedenastu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 /trzysta/ stawek dziennych po 50 zł każda,

XVI. na podstawie art. 45 § 1 kk za przestępstwo opisane w punkcie poprzednim wymierzył oskarżonemu K. K. (1) środek karny w postaci przepadku osiągniętej z niego korzyści majątkowej w kwocie 300.000 zł

XVII. uznał oskarżonego K. K. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 20 części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

XVIII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu K. K. (1) karę łączną 2/dwóch/ lat i 11/jedenastu/ miesięcy pozbawienia wolności i łączną grzywnę w wysokości 320 /trzysta dwadzieścia/ stawek dziennych po 50 zł każda,

XIX. uznał oskarżonego P. J. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 21 części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu nazwisko A. Ż. (1), tj. przestępstwa z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 8/ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności,

XX. uznał oskarżonego P. J. za winnego popełnienia zachowań, opisanych w punktach 22 i 23 części wstępnej wyroku, eliminując z opisu czynu nazwisko A. Ż. (1) i ustalając, że oskarżony działał ze z góry powziętym zamiarem, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na

podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 4/czterech / lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100/sto/ stawek dziennych po 30 zł każda,

XXI. na podstawie art. 45 § 1 kk za przestępstwo opisane w punkcie poprzednim wymierzył oskarżonemu P. J. środek karny w postaci przepadku osiągniętej z niego korzyści majątkowej w kwocie 4.000 zł.

XXII. uznał oskarżonego P. J. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 24 części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1/jednego/ roku pozbawienia wolności,

XXIII. uznał oskarżonego P. J. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 25 części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

XXIV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu P. J. karę łączną 4/ czterech/ lat pozbawienia wolności,

XXV. uniewinnił oskarżonego A. Ż. (1) od zarzutu popełnienia czynów, opisanych w pkt 26, 27 i 28 części wstępnej wyroku, kosztami postępowania obciążając w tym zakresie Skarb Państwa

XXVI. uznał oskarżonego A. Ż. (1) za winnego tego, że w okresie od listopada 2006r. do lipca 2009r. w J., działając ze z góry powziętym zamiarem i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, odpłatnie udzielił małoletniemu, a od 1 sierpnia 2008r. pełnoletniemu D. R. znaczną ilość środka psychotropowego w postaci około 1 kg amfetaminy, zaś M. S. (1) nie mniej niż 3 g amfetaminy i 3 tabletek ekstazy, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 3/trzech/ lat i 2/dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33§2kk wymierza mu grzywnę w wysokości 100/sto/ stawek dziennych po 20 zł każda,

XXVII. na podstawie art. 45 § 1 kk za czyn opisany w punkcie poprzednim wymierzył oskarżonemu A. Ż. (1) środek karny w postaci przepadku osiągniętej z przestępstwa korzyści majątkowej w kwocie 12.000 zł

XXVIII. uznał oskarżonego A. Ż. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 31 części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 244 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 6/sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności

XXIX. na podstawie art. 85kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu A. Ż. (1) karę łączną 3 /trzech/ lat i 6/sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

XXX. uznał oskarżonego Ł. K. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 32 części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3/trzech/ miesięcy pozbawienia wolności ,

XXXI. uznał oskarżonego Ł. K. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 33 części wstępnej wyroku , stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 3/trzech/ lat i 2/dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 /sto/ stawek dziennych po 20 zł,

XXXII. na podstawie art. 45 § 1 kk za przestępstwo opisane w punkcie poprzednim wymierzył oskarżonemu Ł. K. (1) środek karny w postaci przepadku osiągniętej z przestępstwa korzyści majątkowej w kwocie 1000 zł,

XXXIII. uznał oskarżonego Ł. K. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 34 części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 263 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6/sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności

XXXIV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu Ł. K. (1) karę łączną 3/trzech/ lat i 3/trzech/ miesięcy pozbawienia wolności ,

XXXV. uznał oskarżonego R. S. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 35 części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu nazwisko A. Ż. (1) , to jest przestępstwa z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu i przy zastosowaniu art. 60§3kk i art. 60§6 pkt 3kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 50/pięćdziesiąt/ stawek dziennych po 50 zł każda,

XXXVI. uznał oskarżonego R. S. (1) za winnego popełnienia zachowań opisanych w punktach 36 i 37 części wstępnej wyroku ustalając, iż działał on z góry powziętym zamiarem i eliminując z opisu czynu nazwisko A. Ż. (1), to jest przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii i przy zastosowaniu art. 60§3kk i art. 60§6 pkt 2kk wymierzył mu karę 2/dwóch/ lat i 11/jedenastu/ miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100/ sto/ stawek dziennych po 50 zł każda,

XXXVII. na podstawie art. 45 § 1 kk za czyn opisany w punkcie poprzednim wymierzył oskarżonemu R. S. (1) środek karny w postaci przypadku osiągniętej z przestępstwa korzyści majątkowej w kwocie 4000 zł,

XXXVIII. na podstawie art. 85kk i art. 86§1 i 2kk wymierzył oskarżonemu R. S. (1) łączną grzywnę w wysokości 100/ sto/ stawek dziennych po 50 zł każda,

XXXIX. uznał oskarżonego R. M. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 38 części wstępnej wyroku ustalając, iż miał on miejsce w okresie od stycznia 2009r do maja 2009r i eliminując z jego opisu nazwisko A. Ż. (1) to jest przestępstwa z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1/jednego/ roku pozbawienia wolności

XL. uznał oskarżonego R. M. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 39 części wstępnej wyroku ustalając, iż miał on miejsce w okresie od stycznia 2009r do maja 2009r, to jest przestępstwa z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 3/trzech/ lat i 8/ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100/stu/ stawek dziennych po 20 zł każda,

XLI. na podstawie art. 85kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu R. M. karę łączną 3/trzech/ lat i 8/ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności,

XLII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania:

- M. B. (1) od dnia 5 stycznia 2010r do dnia 29 grudnia 2011r.

- M. B. (2) od dnia 19 lipca 2009r do dnia 6 lipca 2010r

- K. K. (3) od dnia 10 listopada 2009r do dnia 10 maja 2011r.

- P. J. od dnia 19 lipca 2009r do dnia 9 lipca 2010r

- A. Ż. (1) od dnia 19 lipca 2009r do dnia 9 lipca 2010r

- Ł. K. (1) od dnia 28 października 2009r do dnia 13 lipca 2010r

- R. S. (1) od dnia 28 października 2009r do dnia 7 lipca 2010r

- R. M. od dnia 23 marca 2010r do dnia 3 września 2010r

XLIII. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza im opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych: **M. B. (1), M. B. (2), P. J., A. Ż. (1), Ł. K. (1), R. S. (1) oraz R. M.**

Obrońca oskarżonego **M. B. (1)**, zaskarżył powyższy wyrok w całości w części dotyczącej oskarżonego w pkt.II, II, IV i VIII części dyspozytywnej wyroku, orzeczeniu temu zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, a to art. 60§3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, pomimo że oskarżony przyznał się na etapie postępowania sądowego do popełnienia zarzucanych mu przestępstw, ograniczając wprawdzie swoje wyjaśnienia do potwierdzenia zasadności stawianych mu zarzutów, jednakże w ten sposób przyznając, że wyjaśnienia jego żony, M. B. (2), które – jak przyznaje sam Sąd I instancji – w istotny sposób przyczynił się one do rozbicia struktury zorganizowanej grupy przestępczej i w efekcie do powstrzymania dalszego handlu narkotykami, a w których przede wszystkim obciążała siebie i męża w składnych przez nią wyjaśnieniach, polegają na prawdzie, zwłaszcza że – co również przyznał Sąd I instancji oskarżonego M. B. (1) nadal łączy z żoną dobre stosunki;

2. rażąco niewspółmierność kary i środków karnych orzeczonych wobec oskarżonego M. B. (1), polegającą na wymierzeniu – przy braku zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60§3 k.k. oskarżonemu za przestępstwa stypizowane w art. 258§3 k.k., art. 55 ust.3 art.62 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kar jednostkowych w wymiarze o 2 i 4 lata wyższym niż dolna granica ustawowego zagrożenia za te przestępstwa, pomimo że – co podniesiono już przy zarzucie w pkt.1 apelacji – oskarżony przyznał się na etapie postępowania sądowego do popełnienia zarzucanych mu przestępstw, ograniczając wprawdzie swoje wyjaśnienia do potwierdzenia zasadności stawianych mu zarzutów, jednakże w ten sposób przyznając, że wyjaśnienia jego żony, M. B. (2), które – jak przyznaje sam Sąd I instancji – w istotny sposób przyczyniły się one do rozbicia struktury zorganizowanej grupy przestępczej i w efekcie do powstrzymania dalszego handlu narkotykami, gdyż przede wszystkim obciążała w nich siebie i męża, polegają na prawdzie, zwłaszcza, że – co również przyznał Sąd I instancji oskarżonego M. B. (1) nadal łączy z żoną dobre stosunki, zaś wobec oskarżonego wymierzono środek karny w postaci przepadku osiągniętej z przestępstwa korzyści majątkowej w postaci 150.000 zł oraz środek karny w postaci przepadku samochodu marki V. (...), zaś sam oskarżony, mimo, że jest już w średnim wieku nie był dotychczas karany, a w miejscu zamieszkania ma dobrą opinię.

Wskazując na powyższe wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kar jednostkowych za przestępstwa przypisane oskarżonemu w pkt.I, II, IV części dyspozytywnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60§3 k.k. wymierzenie oskarżonemu za czyn z punktu II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, zaś za przestępstwo z punktu I części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, za przestępstwo z punktu IV części dyspozytywnej wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności i kary łącznej obejmującej, także czyny przypisane oskarżonemu w punktach V, VI, i VII części wstępnej dyspozytywnej wyroku w wymiarze 2 lat pozbawienie wolności;

albo

- w przypadku niezastosowania art. 60§3 k.k., wymierzenie oskarżonemu za czyn z punktu II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, zaś za przestępstwo z punktu I części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, za przestępstwo z punktu IV części dyspozytywnej wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności i kary łącznej, obejmującej także czyny przypisane oskarżonemu w pkt.V, VI i VII części dyspozytywnej wyroku w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności.

Obrończyni oskarżonej **M. B. (2) - adv. H. K.** - zaskarżyła powyższy wyrok w całości, orzeczeniu zarzucając:

1. w oparciu art. 438 pkt.4 k.p.k. – rażąco niewspółmierność orzeczonej w pkt. X części dyspozycyjnej wyroku kary 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności, będącą konsekwencją niedostatecznego uwzględnienia postawy procesowej oskarżonej, którą Sąd I instancji słusznie scharakteryzował przez pryzmat art.60§3 k.k.;
2. w oparciu o art. 438 pkt.4 k.p.k. – niesłuszne niezastosowanie przewidzianego w art. 60§5 k.k. środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;
3. w oparciu o art. 438 pkt.2 k.p.k. – obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na przyjęciu, że M. B. (2) – w wyniku przestępczej działalności – uzyskała korzyść majątkową w wysokości 150.000 zł, co następnie stanowiło podstawę do orzeczenia przepadku w oparciu o art. 45 k.k.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt.X poprzez orzeczenie kary 2 lat pozbawienia wolności i w konsekwencji orzeczenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, a także wyeliminowanie z wyroku skazującego orzeczenia przepadku korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa.

Obrońca oskarżonej **M. B. (2) – adv. J. W.** – zaskarżył powyższy wyrok w pkt. IX, X, XI, XII, XII orzeczeniu temu zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 4§1 k.k., poprzez nierozważnie kwestii intertemporalnych, a w konsekwencji zastosowanie ustawy obowiązującej później, podczas gdy analiza całokształtu okoliczności sprawy oraz całości przepisów starej i nowej ustawy wskazuje, że względniejsza dla sprawcy jest ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w treści obowiązującej w momencie popełnienia czynu;
2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 60§3 k.k., poprzez niezastosowanie tego przepisu odnośnie czynu określonego w pkt. XII wyroku podczas wymierzania kary w sytuacji, w której powyższe przestępstwo jednoznacznie było powiązane z pozostałymi czynami, za które podczas wymierzania kary Sad I instancji zastosował instytucję tzw. „małego świadka koronnego”;
3. rażąco niewspółmierność kar wymierzonych za czyny wskazane w punkcie X, XII wyroku oraz kary łącznej w punkcie XIII wyroku, przez nieuwzględnienie okoliczności łagodzących wymiar kary między innymi takich, jak złożenie wyjaśnień pozwalających zastosować instytucję wskazaną w art. 60§3 k.k., dotychczasową niekaralność, oraz okres jaki miał od popełnienia zarzucanych czynów oraz późniejsze zachowanie oskarżonej, a także czas spędzony już przez oskarżoną w warunkach izolacji podczas tymczasowego aresztowania.

Wskazując na powyższe wniosł o:

1. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

ewentualni o:

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonych kar za poszczególne czyny i orzeczenie wobec oskarżonej kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie pozostawienie wymiaru kary w takim wymiarze, jaki określony jest w wyroku, przy jednoczesnym zastosowaniu warunkowego zawieszenia kary z art.60§5 k.k. bądź obniżenia kar jednostkowych za poszczególne czyny i wymierzenie kary łącznej w wysokości jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego **P. J.** zaskarżył powyższy wyrok w części tj. punkcie XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV na korzyść oskarżonego P. J., orzeczeniu temu zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. 4§1 k.k. poprzez nierozważnie kwestii intertemporalnych związanych z faktem, że w momencie orzekania obowiązywała nowa, zmieniona ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w porównaniu do obowiązującej w dacie czynu.

2. odnośnie pkt. XX wyroku – obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to: art.7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez – będące wynikiem nieuwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz ocen, w szczególności zaś tego, że oskarżony P. J. miał wiedzę, co znajduje się w wysyłanych przez niego paczkach.

3. odnośnie pkt. XIX wyrok – obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to: art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez – będące wynikiem nieuwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz nieodstrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz ocen, co pozwoliło na przyjęcie, że oskarżony uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej.

- w przypadku uznania przez Sąd Apelacyjny, że ustalenia faktyczne w związku z zarzutem zorganizowanej grupy przestępczej są poprawne, orzeczeniu powyższemu zarzucam: obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 258§1 k.k., w szczególności poprzez niewłaściwą interpretację należącego do znamion strony przedmiotowej znamienia udziału w zorganizowanej grupie, polegającą w szczególności na niedostrzeżeniu różnicy pomiędzy współsprawczym popełnieniem czynu zabronionego, a jego popełnieniem w ramach grupy charakteryzującej się cechami wskazującymi na niezbędne minimum jej organizacji w rozumieniu art.258§1 k.k.

4. z daleko posuniętej ostrożności procesowej, rażącą niewspółmierność kar wymierzonych za czyny wskazane w pkt.XIX, XX, XXII, XXIII wyroku, oraz kary łącznej w pkt.XXIV wyroku, przez nienależyte uwzględnienie okoliczności łagodzących wymiar kary między innymi takich jak wcześniejsza niekaralność, rola oskarżonego w całym procesie, oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa.

Wskazując na powyższe wniosł:

1. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji, ewentualnie o
2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania czynów opisanych w pkt.IV, V wyroku, ewentualnie (z daleko posuniętej ostrożności procesowej) ,
3. obniżenie poszczególnych kar za poszczególne czyny i wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji.

Obrońca oskarżonego **A. Ź. (1)** zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. punkcie XXVI, XXVII, XXVIII, XXIX, orzeczeniu temu zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 4§1 k.k., poprzez nie rozważenie kwestii intertemporalnych, związanych z faktem, że w momencie orzekania obowiązywała nowa, zmieniona ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w porównaniu do obowiązującej w momencie popełnienia czynu; **[zarzut dowolny]**

2. odnośnie pkt.XXVI wyroku – obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez – będące wynikiem nieuwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz ocen, w szczególności zaś tym, że:

- na wiarę zasługują zeznania D. R. składane podczas postępowania przygotowawczego,

- na wiarę zasługują zeznania M. S. (1), który w momencie ich składania przez Sąd orzekający w sprawie przeciwko powyższemu świadkowi uznał go za niepoczytalnego,

- oskarżony A. Ż. (1) odpłatnie udzielił innym osobom środków odurzających;

3. niezależnie od przedstawionych powyżej zarzutów, rażąca niewspółmierność kar wymierzonych za czyny wskazane w punkcie XXVI, XXVIII wyroku oraz kary łącznej w punkcie XXIX wyroku, przez nienależyte uwzględnienie okoliczności łagodzących wymiar kary między innymi takich, jak fakt, że oskarżony prowadził pojazd tylko dlatego, żeby nie jechał nim P. J., który był w stanie nietrzeźwości, oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa, zwłaszcza podjęcie pracy i założenie rodziny.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o
2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania czynu opisanego w pkt. XXVI wyroku, ewentualnie (z daleko posuniętej ostrożności procesowej) o
3. obniżenie poszczególnych kar za poszczególne czyny i wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji.

Obrońca oskarżonego **Ł. K. (1)** zaskarżył powyższy wyrok w części skazującej Ł. K. (1) co do winy i wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez:

a. niezasadne danie wiary oskarżonemu R. S. (1) co do tego, że oskarżony Ł. K. (1) wiedział, że będzie nadawał paczki z zawartością amfetaminy oraz, że za nadanie tych paczek otrzymał korzyść majątkową w kwocie 1.000 zł, podczas gdy oskarżony ten wielokrotnie zmieniał wersje zdarzeń, a obciążać Ł. K. (1) zaczął pod wpływem nieprawdziwej sugestii przesłuchującego go funkcjonariusza Straży Granicznej, iż jego samego zaczął obciążać K., co świadczy o tym, że oskarżony S. obciąża oskarżonego jedynie powodowany swoim procesowym interesem i w konsekwencji o tym, że należało dać wiarę wyjaśnieniom Ł. K. (1), który konsekwentnie twierdził, że nie wiedział, jaka jest zawartość paczek,

b. niezasadne przyjęcie, że oskarżony Ł. K. (1) deklarował dalszy udział w procederze organizowanym przez zorganizowaną grupę przestępczą, podczas gdy z żadnego z przeprowadzonych dowodów, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego R. S. (1), jak Ł. K. (1), nie wynika, ażeby oskarżony składał takie deklaracje,

c. niedokonanie oceny zebranych w sprawie dowodów pod kątem postaci zamiaru, z jakim działał Ł. K. (1) nadając paczki z zawartością amfetaminy oraz pod kątem tego, czy nadanie paczek z zawartością amfetaminy nie należy rozpatrywać jedynie jako działania wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), Anie jako działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

2. art. 193§1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii, na okoliczność czy u Ł. K. (1) występuje obniżony poziom rozwoju umysłowego w granicach dolnej normy dla inteligencji przeciętnej oraz obniżony poniżej normy zasób rozumienia słów oraz zdolność do myślenia uogólnionego abstrakcyjnego oraz czy właściwości intelektualne i osobowościowe Ł. K. czynią go podatnym na wszelką manipulację społeczną, w tym negatywne oddziaływanie środowiskowe oraz wpływają na znaczące ograniczenie zdolności do tzw. myślenia przewidującego.

3. art. 424§1 pkt.1 k.p.k. poprzez:

a. niewskazanie, na jakich dowodach Sąd oparł się uznając, że oskarżony Ł. K. (1) deklarował swój dalszy udział w zorganizowanej grupie przestępczej;

b. niewskazanie z jakich przyczyn Sąd nie oparł się na opinii psychologicznej z 13 sierpnia 2011 r. sporządzonej przez specjalistę psychologa klinicznego W. K.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść tego wyroku polegający na:

1. niesłusznym uznaniu, że oskarżony R. S. (1) wprowadził oskarżonego Ł. K. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej i skutkujący:

a. niezasadnym uznaniem, że wyżej wymienieni paczki z zawartością amfetaminy usiłowali nadać na polecenie oskarżonego M. B. (1), podczas gdy oskarżony ten żadnego polecenia Ł. K. (1) nie wydawał, gdyż go nawet nie znał, a z kolei K. K. (1) wyjaśnił, że nie zna Ł. K. (1) i że S. wziął go z sobą do towarzystwa;

b. brakiem rozważenia, czy działania Ł. K. (1) nie należy rozpatrywać jedynie jako współsprawstwa z R. S. (1), a nie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej;

c. niesłusznym skazaniem oskarżonego Ł. K. (1) za czyn z art. 258§1 k.k.

2. brak ustaleń co do tego, czy oskarżony Ł. K. (1) miał zamiar brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej;

3. brak szczegółowych ustaleń co do przebiegu zdarzeń z 28 października 2009r. z udziałem oskarżonych Ł. K. (1) i R. S. (1), podczas gdy oskarżeni ci podawali różne wersje zdarzeń, w tym co do momentu, w którym oskarżeni przeprowadzili rozmowę co do zawartości paczek oraz co do udzielenia Ł. K. (1) korzyści majątkowej;

4. niesłusznym uznaniu, że oskarżony Ł. K. (1) otrzymał od oskarżonego R. S. (1) kwotę 1.000 zł za nadanie rzeczonych paczek z zawartością amfetaminy, podczas gdy oskarżony Ł. K. żadnego wynagrodzenia nie otrzymał, przez co też niesłusznie Sąd orzekł wobec tego oskarżonego przepadek korzyści majątkowej z przestępstwa;

5. braku ustaleń co do tego, że posiadanie 2 sztuk amunicji przez Ł. K. (1) należało uznać za czyn o znikomym stopniu społecznej szkodliwości.

W oparciu o powyższe wniosł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego Ł. K. (1) poprzez:

a. uniewinnienie oskarżonego Ł. K. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXX zaskarżonego wyroku;

b. uniewinnienie Ł. K. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt.33 części wstępnej wyroku, a w razie nieuwzględnienia tego wniosku poprzez wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary nadzwyczajnie złagodzonej w wysokości 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat,

a nadto o:

2. uchylenie punktu XXXII zaskarżonego wyroku – co środka karnego przepadku korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa,

3. uchylenie punktu XXXIII zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17§1 pkt.3 k.p.k. w zw. z art. 1§2 k.k. o czyn opisany w pkt.34 części wstępnej wyroku z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość tego czynu,

względnie o:

4. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w stosunku do oskarżonego Ł. K. (1) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **R. S. (1)** zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczonej w stosunku do oskarżonego R. S. (1) kary pozbawienia wolności. Wyrokowi temu zarzucił:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego R. S. (1) kary pozbawienia wolności, z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary stwierdzonego w oparciu o przepis art. 60§3 k.k., wskutek niedostatecznego uwzględnienia przy jej wymiarze wszystkich okoliczności mających znaczenie dla wymiaru kary to jest podmiotowych i przedmiotowych odnoszących się do oskarżonego (tj. uprzedniej niekaralności, postawy oskarżonego w toku postępowania, krótkiego okresu przynależności oskarżonego do grupy przestępczej, niewielkiej korzyści majątkowej odniesionej z popełnienia przestępstwa w stosunku chociażby do pozostałych współoskarżonych);

- wymierzenie względem oskarżonego rażąco niewspółmiernej kary, w stosunku do jego postawy, właściwości i warunków osobistych, w szczególności zachowania się po popełnieniu przestępstwa, pominięcie wychowawczego celu kary, przy jednoczesnym nie uwzględnieniu celów kary, czyniąc tym samym orzeczenie sprzeczne z dyrektywami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53§1 i 2 k.k.;

- rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. S. w stosunku do kary orzeczonej wobec współoskarżonych M. B. i K. K., co w świetle poniższych okoliczności czyni wydane orzeczenie wewnątrznie rażąco niesprawiedliwe.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez obniżenie orzeczonej względem oskarżonego R. S. (1) kary pozbawienia wolności oraz zastosowanie względem oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności na podstawie art. 60§5 k.k.

Obrońca oskarżonego **R. M.** zaskarżył powyższy wyrok w całości w zakresie dotyczącym jego klienta, orzeczeniu temu zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść a polegający na wybiórczym uwzględnieniu wyjaśnień oskarżonych M. i M. B. (1) co do charakteru działań oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz zeznań świadków A. N. i M. K. oraz wyników okazań wymienionym świadkom wizerunku brał udział w przemyśle amfetaminy do Wielkiej Brytanii co skutkowało przyjęciem przez Sąd błędnych wniosków z tak przeprowadzonych dowodów skutkujących uznaniem R. M. winnym popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 258§1 k.k. oraz z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. z art. 64§1 k.k., gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego nie pozwala na takie wnioski;

- rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec R. M. za przestępstwo z pkt. XL wyroku w wysokości 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej w takim samym wymiarze co przekraczam, zdaniem obrony, stopień winy i społecznej szkodliwości ewentualnych czynów oskarżonego oraz jest sprzeczne z zasadami prewencji indywidualnej i ogólnej w sytuacji, gdy nawet najniższa przewidziana w sankcji art. 55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kara jest w niniejszym przypadku niewspółmiernie surowa (art.60§2 k.k.);

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania, ewentualnie w przypadku, gdyby Sąd Apelacyjny nie podzielił powyższego poglądu, o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie za czyn z pkt. XL wyroku kary 1 (jednego) roku i 6 (szczęściu) miesięcy pozbawienia wolności i takiej samej kary łącznej, utrzymanie wyroku w pozostałym zakresie bez zmian.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

1. odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego **M. B. (1)**.

Apelacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Dokonana przez Sąd Apelacyjny zmiana zaskarżonego wyroku w stosunku do wymienionego na wstępie oskarżonego wynika z nakazu płynącego z art. 455 k.p.k.

Na wstępie zważyć należy, że nietrafny jest zarzut obrazy art. 60§3 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Wymaga się zatem łącznego spełnienia dwóch warunków:

1. aby sprawca ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz
2. aby ujawnił istotne okoliczności jego popełnienia.

Oskarżony wprawdzie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, to jednak nie złożył w tym zakresie w zasadzie żadnych istotnych wyjaśnień. Nie spełnił zatem warunków wynikających z art. 60§3 k.k. Przede wszystkim nie ujawnił istotnych okoliczności popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Sąd Okręgowy nie mógł zatem zastosować wobec niego dobrodziejstwa wynikającego z art. 60§3 k.k. Nie mógł tym samym uchybić temu unormowaniu.

W dalszej kolejności stwierdzić należy, iż nietrafny jest również zarzut podnoszony w pkt.2 apelacji obrońcy oskarżonego (rażącej niewspółmierności kary). Mając bowiem na względzie ilość i rodzaj substancji psychotropowej oraz środków odurzających będących przedmiotem przestępczej działalności oskarżonego, wskazujących bezspornie na bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, a także biorąc pod uwagę wysoki stopień jego winy, nie sposób zgodzić się z zarzutem, że którakolwiek z wymierzonych mu kar jednostkowych, ani także orzeczona na ich podstawie kara łączna, raziłyby surowością. To, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw (w sytuacji gdy organy postępowania dysponowały już dowodami jego winy) stanowi wprawdzie okoliczność łagodzącą, niemniej jednak nie na tyle doniosłą by nakazywała wymierzenie mu kar łagodniejszych aniżeli wymierzone przez Sąd Okręgowy.

Wskazać należy, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary tylko wówczas może liczyć na uwzględnienie, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Zważyć należy, niewspółmierność o jakiej mowa w art. 438 pkt4 k.p.k. to znaczna, zasadnicza, „bijąca w oczy” różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (tak SA w Krakowie, w wyroku z dnia 19 grudnia 2000 r., II AKa 218/00).

Żadna z wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych, ani też orzeczona na ich podstawie kara łączna cech tych nie posiada.

Dokonana na podstawie art. 455 k.p.k. zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej pkt. VI i VII części dyspozytywnej, wynika z oczywiście błędnego powołania w kwalifikacji prawnej tych czynów art. 12 k.k. Z samego ich opisu tych czynów wynika, że nie zostały popełnione w warunkach ciągłości o jakiej mowa we wskazanym przepisie.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

2. odnośnie apelacji obrońców oskarżonej **M. B. (2)**.

Apelacje w części zasługiwały na uwzględnienie. Przede wszystkim trafny okazał się zarzut obrazy art. 4§1 k.k. podnoszony w apelacji adw. J. W..

Racją ma skarżący podnosząc, że Sąd Okręgowy nie rozważał w ogóle kwestii „względności ustaw” w zakresie czynu przypisanego oskarżonej w pkt. XII części rozstrzygającej wyroku.

Sąd Okręgowy uznał oskarżoną za winną czynu z art. 62 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (upn). Nie wskazał jednak w jakim brzemieniu przepis ten zastosował (czy w brzemieniu obowiązujących w dacie czynu, czy też w dacie orzekania). Mając na względzie domniemanie wynikające z art. 4§1 k.k. przyjąć należy, iż zastosował go w brzmieniu obowiązującym w dacie wyrokowania. Tymczasem rację ma skarżący podnosząc, że przepis ten w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu był dla oskarżonej względniejszy, albowiem ustawą z dnia 11 kwietnia 2011 r. o zmieniającej ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2011 r., Nr 117, poz. 678) art. 62 ust.2 upn otrzymał brzmienie: „jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.”. Wcześniej za ten czyn groziła kara od sześciu miesięcy do ośmiu lat. Niewątpliwie zatem ustawą dla oskarżonej względniejszą jest ustawa obowiązująca w dacie czynu (art.4§1 k.k.).

W tym stanie rzeczy należało zastosować art. 62 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu, nie zaś w dacie wyrokowania.

W konsekwencji zastosowania przepisu ustawy obowiązującego w dacie czynu, obniżono wymierzoną oskarżonej za ten czyn karę, mając na względzie te same okoliczności, które legły u podstaw rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Natomiast nietrafny jest zarzut podnoszony w pkt.2 apelacji adw. J. W. (obraży art. 60§3 k.k.).

Brak jest bowiem podstaw do zastosowania instytucji przewidzianej w tym przepisie w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej w pkt.XII części rozstrzygającej wyroku. Zważyć bowiem należy, iż w art. 60§3 k.k. jest mowa o <współdziałaniu w popełnieniu przestępstwa>, tak więc przepis ten nie ma zastosowania do przestępstw popełnionych przez sprawcę bez współdziałania z innymi osobami.

Ponadto dowolny jest zarzut podnoszony w pkt.3 apelacji adw. H. K..

Wbrew odmiennej ocenie skarżącej, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że jej klientka uzyskała korzyść majątkową w wysokości 150.000 zł. Wynika to bowiem z wyjaśnień oskarżonego M. B. (1), który podał, że ze sprzedaży narkotyków uzyskał w sumie kwotę 300.000 zł (k. 4464v). Sąd Okręgowy prawidłowo zatem przyjął, że połowa tej kwoty stanowi korzyść przypadającą na oskarżoną (prywatnie żonę M. B. (1)).

Zgodnie bowiem z aktualnym stanowiskiem Sądu Najwyższego „określony w art. 45§1 k.k. środek karny przypadku korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła im osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa. W razie trudności z dokładnym ustaleniem udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przypadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych (zob. post. SN z dnia 30 listopada 2011 r., I KZP 16/11, OSNKW 2011/12/107).

Brak jest zatem podstaw do kwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w pkt. XI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Niezasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej oskarżonej w pkt.X części rozstrzygającej wyroku.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił okoliczności rzutujące na wymiar orzeczonej oskarżonej kary, trafnie przyjmując, że uzasadniają orzeczenie jej kary w wymiarze 2 lat i 11 miesięcy pozbawiania wolności. Wprawdzie zadenuncjowanie własnego męża, złożenie obszernych wyjaśnień, szczerza skrucha, stanowią istotne okoliczności łagodzące, to jednak nie można nie dostrzec ilości i rodzaju substancji psychotropowych będących przedmiotem jej przestępczej działalności. Nie pozwala to na jej łagodniejsze potraktowanie, aniżeli uczynił to Sąd Okręgowy.

Natomiast rację mają skarżący podnosząc, że wobec oskarżonej istnieją podstawy do warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niej kary łącznej pozbawienia wolności (pkt. XIII część rozstrzygającej zaskarżonego wyroku).

Zważyć należy, że nie była ona dotychczas karana sędownie. Deklaruje jednoznacznie krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. Posiada pozytywną opinię środowiskową. Podjęła pracę. Po opuszczeniu aresztu śledczego nie weszła ponownie w konflikt z prawem. Okoliczności te pozwalają zakładać, że rokuje ona pozytywną prognozę kryminologiczną. Także jej postawa w toku procesu, a zwłaszcza zaś fakt zadenuncjowania własnego męża, wskazuje, że zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niej kary łącznej pozbawienia wolności.

Mimo, że Sąd Apelacyjny obniżył oskarżonej karę jednostkową za czyn przypisany jej w pkt. XII części rozstrzygającej, to jednak nie orzekł wobec niej nowej kary łącznej, albowiem dotychczasowa kara łączna czyni zadość dyrektywą sądowego wymiaru kary, a przy tym została orzeczona z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, przez co czyni zadość celom kary.

Z kolei na podstawie art. 63§2 k.k. Sąd Odwoławczy zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonej oskarżonej kary łącznej grzywny okres jej tymczasowego aresztowania od dnia 19 lipca 2009 r., do 7 listopada 2009 r., zaś dalszy okres tymczasowego aresztowania zaliczył na poczet wymierzonej oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności w wypadku zarządzenia jej wykonania.

Ponadto Sąd Apelacyjny skorygował rozstrzygnięcie zawarte w pkt. IX części rozstrzygającej wyroku, w ten sposób, że wskazał w miejsce art. 60§6 pkt.3 k.k. art. 60§4 pkt.4 k.k., który dotyczy sposobu nadzwyczajnego złagodzenia kary za czyn stanowiący występki, którego dolną granicą ustawowego zagrożenia jest kara pozbawienia wolności niższa od roku, a więc taka jak grozi za czyn z art. 258§1 k.k.

Mając to wszystko na względzie orzeczono jak na wstępie.

3. odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego **P. J.**

Wprawdzie apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, to jednak zaskarżony wyrok w stosunku do wymienionego oskarżonego należało zmienić na podstawie art. 455 k.p.k.

Na wstępie wskazać należy, że nietrafny jest zarzut obrazy art. 4§1 k.k., choć rację ma skarżący podnosząc, że już po popełnieniu zarzucanego jego klientowi czynu, zmianie uległy przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to jednak zamiana ta nie pogorszyła sytuacji procesowej oskarżonego.

Wskazać należy, iż przywołaną już wyżej ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2011. 117.678) znowelizowano ust.1 art. 55 u.p.n., w ten sposób, że przepis ten otrzymał brzmienie: „Kto, wbrew przepisom ustawy, dokonuje przywozu, wywozu, przewozu, wewnątrzspółnotowego nabycia lub wewnątrzspółnotowej dostawy środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 5.”. Ponadto zmieniony został ust.2 art. 62, który otrzymał brzmienie „Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.”.

Jak widać wskazana ustawa nie zmieniła art. 62 ust. 1 upn., natomiast pośrednio dotyczyła czynu opisanego w art.55 ust.3 u.p.n. Zważyć jednak należy, iż nie zmieniała zagrożenia ustawowego przewidzianego za ten czyn.

Zmiana przepisów ustawy nie spowodowała zatem pogorszenia sytuacji oskarżonego. Nie było zatem podstaw do rozważania możliwości zastosowania reguły wnioskującej z art. 4§1 k.k.

Dowolny jest także zarzut podnoszony w pkt.2 apelacji. Wbrew odmiennej ocenie skarżącego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony wiedział, że w wysyłanych paczkach znajdują się narkotyki.

Wprawdzie rację ma skarżący podnosząc, że żaden dowód nie wskazuje wprost, że jego klient wiedział, że w wysyłanych paczkach znajdują się narkotyki (amfetamina), to jednak Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał łańcuch faktów (poszlak), z których niezbieżnie wynika, że taką wiedzę miał (zob. str. 3 i 6-8 uzasadnienia Sądu Okręgowego).

I tak Sąd Okręgowy trafnie wskazał na wyjaśnienia M. B. (2) (k.536-537) oraz K. K. (1) (k.1705), z których wynika, że: P. J. wraz z M. B. (1) uczestniczył w zakupie amfetaminy (wskazują na to wyjaśnienia K. K. (1)), brał udział w przygotowaniu jej do wysyłki (wskazują na to wyjaśnienia M. B. (2)) oraz nadawał je wykorzystując w tym celu przerobiony dowód osobisty (wynika to z wyjaśnień samego oskarżonego). Ponadto celnie wskazał na treść listów przewozowych, z których wynika, że każda z nadawanych przez oskarżonego paczek ważyła od 20 do 30 kg, a nadto, że za każdą z wysyłanych paczek otrzymał gratyfikację finansową w kwocie 500 zł.

Wskazując na te okoliczności, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony wiedział, że w nadawanych przez siebie paczkach znajdują się narkotyki. Wprawdzie oskarżony konsekwentnie zaprzeczał by o tym fakcie wiedział, to jednak Sąd I instancji przekonująco wykazał, że jego wyjaśnienia w powyższym zakresie nie zasługują na uwzględnienie (zob. str. 6-9 uzasadnienia S.O.).

Zważyć należy, iż wprawdzie rację ma skarżący podnosząc, że oskarżony M. B. (1) podał, że P. J. nie uczestniczył w kierowanej przez niego grupie przestępczej oraz, że nie wiedział co jest w wysyłanych przez niego paczkach, to jednak Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony wiedział co znajdowało się w nadawanych przez niego paczkach, a nadto, że uczestniczy w zorganizowanej grupie przestępczej.

Podobnie nietrafny jest zarzut podnoszony w pkt.3 apelacji obrońcy oskarżonego.

Prawidłowe są bowiem ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie tego, że oskarżony w pełni świadomie uczestniczył w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. B. (1).

Wskazują na to te same dowody, które potwierdzają, że oskarżony w pełni świadomie nadawał przesyłki z zawartością amfetaminy (zob. wywody dot. pkt.2 apelacji obrońcy oskarżonego). Nie ma zatem potrzeby ich ponownego przytaczania.

Godzi się jednak zważyć, że wprawdzie Sąd Okręgowy nie wyjaśnił różnicy pomiędzy współsprawstwem a uczestnictwem w zorganizowanej grupie przestępczej (nie było też takiej potrzeby), to jednak prawidłowo przyjął, że oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa z art. 258§1 k.k.

W orzecznictwie wskazuje się, że „grupa zorganizowana to coś znacznie więcej niż współsprawstwo czy luźna grupa osób zmierzających popełnić przestępstwo. W pojęciu zorganizowana tkwią warunki podstawowej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jakaś trwałość, jakieś więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie narzędzi popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu, rozprowadzanie go, podział ról, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami”. Wskazuje się również, że i kierowanie grupą jako funkcja władcza „polega na określeniu kierunków działania, wydawaniu poleceń, koordynowaniu działalności uczestników grupy” (tak S.A. w Krakowie w wyroku z dnia 7 grudnia 2000 r., KZS 2001/1/26). Dodać ponadto należy, że „do bytu zorganizowanej grupy przestępczej potrzebne jest coś więcej niż samo porozumienie. Grupa przestępcza jest również czymś więcej od współsprawstwa, a stanowi zaś luźniejszą formę organizacyjną niż związek przestępczy. Grupa przestępcza składać się musi z co najmniej trzech osób i cechować się powinna pewnym zorganizowaniem, a także powinna posiadać założony cel polegający na wielokrotnym popełnianiu przestępstw” (tak S.A. w Łodzi w wyroku z dnia 24 stycznia 2001 r., Prok. i Pr.-wkl. 2004/5/26).

Z kolei współsprawstwo polega na wspólnym wykonaniu czynu zabronionego. Do jego przyjęcia wystarczy samo porozumienie pomiędzy wykonawcami czynu zabronionego. Wymaga uczestnictwa co najmniej dwóch osób i nie musi cechować się zorganizowaniem (istnieniem struktury pomiędzy współdziałającymi).

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 258§1 k.k. W jej ramach istniała bowiem struktura, którą kierował oskarżony M. B. (1). To on „zorganizował” źródło zaopatrzenia w narkotyki. Opracował i „zorganizował” sposób ich pakowania (puszkowania) a następnie przewożenia za granicę. Werbował osoby potrzebne do realizacji tego przedsięwzięcia. Wyznaczał im rolę oraz koordynował ich działania. Nie może być zatem wątpliwości, że stworzył dobrze zorganizowaną grupę, której celem był „eksport” narkotyków do innych krajów europejskich.

Oskarżony P. J. nie dość, że wysyłając narkotyki, posługiwał się przerobionym dokumentem, to jeszcze – jak to wynika z wyjaśnień K. K. (1) – wspólnie z M. B. (1), uczestniczył w ich nabywaniu. Nie może być zatem żadnych wątpliwości co do tego, że był w pełni świadomym członkiem zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. B. (1).

Ustalając powyższe Sąd Okręgowy nie uchybił żadnemu ze wskazanych w apelacji przepisów postępowania. Dowolny jest zatem zarzut podnoszony przez jego obrońcę w pkt.3 apelacji.

Nietrafny jest również zarzut obrazy przepisów prawa materialnego (art. 258§1 k.k.), udział oskarżonego w przestępczej działalności grupy kierowanej przez M. B. (1) stanowić coś znacznie więcej niż współsprawstwo. Oskarżony posiadał ściśle określoną rolę, którą realizował. Jego udział w popełnieniu przestępstw nie miał charakteru incydentalnego. Tak więc nie można zgodzić się z twierdzeniem obrońcy oskarżonego, że jego klient nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 258§1 k.k.

Ponadto niezasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności kary (pkt.4 apelacji).

Żadna z wymierzonych oskarżonemu kar nie razi surowością. Miarkując poszczególne kary Sąd Okręgowy prawidłowo uwzględnił zarówno dotychczasową niekaralność oskarżonego, jak też jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa. Okres jaki upłynął od ich popełnienia nie jest okolicznością, która potwierdzałaby zasadność zarzutu z art. 438 pkt.4 k.p.k. Również to, że obecnie oskarżony „żyje w zgodzie z porządkiem prawnym” – co jest obowiązkiem każdego – nie uzasadniania korekty zaskarżonego wyroku.

Niemniej jednak mając na względzie ilość i rodzaj środków odurzających będących przedmiotem czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. XXIII części rozstrzygającej, Sąd Odwoławczy przyjął, że stanowi on przypadek mniejszej wagi z art. 62 ust.3 u.p.n. i na podstawie tego przepisu, za ten czyn wymierzył mu karę 30 stawek dziennych grzywny, każda po 30 zł.

Wymierzając oskarżonemu nowe kary łączne Sąd Apelacyjny kierował się zasadą pełnej absorpcji.

4. odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego A. Ż. (1).

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Podobnie jak w przypadku apelacji obrońcy oskarżonego P. J. nietrafny jest zarzut obrazy art.4§1 k.k.

Zważyć należy, że Sąd Okręgowy skazał oskarżonego za czyn z art. 59 ust.1 i 2 u.p.n. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. oraz za czyn z art. 244 k.k. Tymczasem żaden z tych przepisów nie był zmieniany w okresie od dnia popełnienia przestępstwa do dnia wyrokowania. Nie mogło zatem dojść tu do obrazy art.4§1 k.k.

Nietrafny jest również zarzut podnoszony w pkt.2 apelacji (obrazy art.7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.).

Na wstępie wskazać należy, że „przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art.7 k.p.k., jeśli tylko: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na

korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku” (tak SN w post. z dnia 13 października 2010 r., IV KK 248/10, OSNwSK 2010/1/1940). Dodać należy, iż „o wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego czy zeznań świadka decyduje nie to, w jakim stadium postępowania zostały złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami sprawy” (tak SN w wyroku z dnia 20 maja 1978 r., V KR 78/78). Sąd może zatem dać wiarę zeznaniom świadka złożonym na etapie postępowania przygotowawczego, odmawiając im wiary

Nie jest dowolna ocena zeznań D. R. oraz M. S. (2). Przede wszystkim Sąd Okręgowy przekonująco wyłożył powody, dla których zeznaniom tym dał wiarę. Ocena ta została poprzedzona ujawnieniem całokształtu okoliczności sprawy. Stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności i zarówno przemawiających na korzyść, jak i na korzyść oskarżonego. Jest przy tym zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia, życiowego, a nadto została logicznie uargumentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Brak jest zatem podstaw do jej kwestionowania.

Godzi się podkreślić, że Sąd Okręgowy trafnie wskazał, że na etapie postępowania przygotowawczego świadek D. R. konsekwentnie podawał, że od listopada 2006 r. do lipca 2009 r. nabył od oskarżonego ponad 1 kilogram amfetaminy (k.59-61, 783-784, 786-785), dopiero na etapie postępowania jurysdykcyjnego zmienił treść swych zeznań, podając wersję, której Sąd Okręgowy słusznie odmówił wiary. Podkreślenia wymaga, że ocena zeznań tego świadka została dokonana w konfrontacji z innymi dowodami sprawy tj. z zeznaniami: J. M., M. P. oraz M. S. (1). Odnosząc się do zeznań tego ostatniego Sąd meriti oceniał je z należytą starannością, zasięgając w tym celu opinii biegłego psychiatry. Z jego opinii wynika, że M. S. (1) nie ujawniał zaburzeń w zakresie spostrzegania, odtwarzania i komunikacji, nie ujawniał również tendencji do konfabulacji. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy słusznie uznał za wiarygodne zeznania tego świadka ujawnione na rozprawie.

Nietrafny jest również zarzut rażącej niewspółmierności kary (pkt.3 apelacji). Mając bowiem na względzie, że oskarżonemu odpowiada za czyn popełniony w warunkach określonych w art. 65§1 k.k., oraz to, że wymierzona mu kara, jedynie w niewielkim stopniu przekraczająca ustawowe minimum, stwierdzić należy, że nie może być uznana za rażąco niewspółmierną.

Podobnie rzecz się przedstawia w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. XXVIII części rozstrzygającej wyroku. Także kara wymierzona za ten czyn nie razi surowością, stąd też brak jest podstaw do zmiany wyroku także i z tego powodu.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

5. odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego **R. S. (1)**.

Apelacja w części zasługiwała na uwzględnienie. Rację ma skarżący podnosząc, że Sąd Okręgowy w sposób niedostateczny uwzględnił okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego. Prawidłowa ocena wszystkich okoliczności mających znaczenie dla wymiaru kary odnoszących się do tego oskarżonego, a w szczególności zaś jego postawa procesowa w zestawieniu z jego dotychczasową niekaralnością, uzasadnia przekonanie o potrzebie obniżenia mu kar orzeczonych za czyn opisany w pkt. XXXVI części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio do dwóch lat pozbawienia wolności oraz do 70 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda). Wprawdzie nie można odmówić słuszności Sądowi Okręgowemu, że „wciągnięcie” do współpracy innej osoby (Ł. K. (1)) oraz, że uczestniczenie w popełnieniu przestępstwa, którego przedmiotem było ponad 14,6 kilograma amfetaminy oraz 8 kilogramów haszyszu, stanowią istotne okoliczności obciążające po stronie oskarżonego, to jednak, karą za ten czyn spełniająca cele z art. 53 k.k. jest kara 2 lat pozbawienia wolności oraz 70 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda.

Natomiast Sąd nie znalazł podstaw do obniżenia kary orzeczonej oskarżonemu w pkt. XXXV części rozstrzygającej wyroku. Wymierzona mu za ten czyn kara jedynie w niewielkim stopniu przekracza próg ustawowego minimum dla kary nadzwyczajnie złagodzonej. Nie ma zatem podstaw do jej łagodzenia.

W konsekwencji dokonanej zmiany, Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu nową karę łączną. Mając na względzie te same okoliczności jakie legły u podstaw rozstrzygnięcia Sądu I instancji, a także kierując się wskazaniem wynikającymi z zasady pełnej absorpcji orzeczono wobec oskarżonego łączną grzywny w wysokości 70 stawek dziennych grzywny, każda po 50 zł.

Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania tej kary. Wprawdzie oskarżony nie był dotychczas karany sędownie, to jednak był on uczestnikiem zorganizowanej grupy przestępczej, a przy tym zwerbował do niej inną osobę, co jest okolicznością istotnie go obciążającą. Wprawdzie ujawnił informacje dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istne okoliczności jego popełnienia, co zostało przez Sąd Okręgowy uwzględnione, to jednak okoliczność ta nie daje podstaw do sformułowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Nie ma zatem postaw do warunkowego zawieszenia orzeczonej mu kary.

Z tych samych względów co w przypadku M. B. (2) w podstawie wymiaru kary za przestępstwo z art. 258§1 k.k. przypisane oskarżonemu w pkt. XXXV części rozstrzygającej wyroku w miejsce art. 60§6 pkt.3 k.k. wskazano art. 60§6 pkt.4 k.k.

6. odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego R. M. .

Również i ta apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. B. (1), a nadto, że w okresie od stycznia 2009 r. do maja 2009 r. dwukrotnie udawał się autokarem na terytorium Wielkiej Brytanii pilnując, aby nadane przez M. B. (1) przesyłki z zawartością amfetaminy dotarły do miejsca przeznaczenia.

Ustalając powyższe Sąd oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach M. B. (2) oraz na zeznaniach A. N. i M. K., wzięt również pod uwagę listę pasażerów z dnia 11.01.2009 r.

Wprawdzie rację ma skarżący podnosząc, że M. B. (2) w swych pierwszych wyjaśnieniach podała, że „nie pamiętam dokładnie daty, ale mogło to być pod koniec 2008 r., gdy M. B. (1) nawiązał kontakt z dawnym swoim kolegą R. M.. Na wstępie M. odbierał przesyłki z amfetaminą w L., nadto zaczął jeździć jako kurier z przesyłkami, w podobny sposób jak jeździł M.. Ile razy M. jechał jako kurier nie wiem, nie mniej jest to sprawdzona w biurze A.. Z tego co sobie przypominam M. pomagał M. pakować amfetaminę do puszek. Takie zdarzenie miało miejsce przynajmniej jeden raz, może dwa, w tej chwili więcej nie pamiętam. Wiem, że na pewno M. współpracował w przemyśle amfetaminy z M. do chwili mojego zatrzymania” (k.477). Następnie podała, że „wydaje mi się, że później [po zatrzymaniu mężczyzny o pseudonimie (...)] do naszej przestępczej działalności przyłączył się M., on zaczął jeździć autobusami z dworca w L. i pilnować przesyłek z narkotykami, on jeździł w ten sposób, że mieszkając w Anglii przyjeżdżał do Polski, i gdy wracał to wtedy my, czyli ja i mój mąż dawaliśmy kierowcy torbę z amfetaminą, a M. wracając do Anglii pilnował aby odebrał ją N.” (k. 536). Natomiast odnosząc się bezpośrednio do roli oskarżonego R. M., podała, że „2 lub 3 razy ja byłam na dworcu w L. wraz z M. B. (1) oraz R. M.. Wtedy my podaliśmy kierowcy zapakowane w puszki narkotyki w postaci amfetaminy, który za opłatą miał je przewieźć do Anglii. R. M. udawał, że nas nie zna i miał te narkotyki pilnować w czasie trasy a następnie dopilnować by odebrał je adresat. On wiedział, że są to narkotyki (...)” (k.601-602). Wskazała również, że oskarżony pomagał w pakowaniu narkotyków do puszek przy użyciu prasy (wtedy gdy prasa znajdowała się w domu w S.). Zastrzegła jednak, że nie jest w stanie precyzyjnie wskazać ile w tym czasie narkotyków zapakował R. M., z całą stanowczością podkreślała jednak, że oskarżony asekurował przewóz narkotyków (k.602).

Rację ma również skarżący wskazując na występujące w wyjaśnieniach oskarżonej nieścisłości (co do tego kiedy przyłączył się do grupy kierowanej przez M. B. (5), w jakich zachowaniach związanych z funkcjonowaniem tej grupy uczestniczył – tj. czy brał udział jedynie w konwojowaniu narkotyków, czy też w ich pakowaniu). Zważyć jednak należy, iż dostrzegł to również Sąd Okręgowy przeprowadzając szczegółową analizę wyjaśnień oskarżonej. Z tego powodu skorygował opis zarzucanego oskarżonemu czynu w ten sposób, że przyjął, iż działał do maja 2009 r. oraz, że uczestniczył w co najmniej dwóch przewozach. Wynika to bowiem z wyjaśnień oskarżonej, które w powyższym zakresie

pozbawione są nieścisłości. Okoliczności te bowiem oskarżona w sposób kategoryczny i jednoznaczny potwierdziła w swych wyjaśnieniach.

Wskazane przez skarżącego nieścisłości nie dyskwalifikują wyjaśnień oskarżonej. Sąd Okręgowy kierując się wskazaniami wynikającymi z art. 5§2 k.p.k. prawidłowo ustalił, że oskarżony uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. B. (1) oraz, że działając w ramach tej grupy brał udział w co najmniej dwóch przewozach narkotyków.

Wyjaśnienia oskarżonej korespondują z zeznaniami A. N. i M. K. oraz z ujawnioną w toku postępowania listą pasażerów z dnia 10.01.2009 r.

Wprawdzie rację ma skarżący podnosząc, że wymienieni świadkowie słuchani na rozprawie nie potrafili sobie ani przypomnieć składanych uprzednio zeznań, ani też rozpoznać przebywającego na sali rozpraw oskarżonego, to jednak w postępowaniu przygotowawczym wskazali go podając, że wzbudził on w nich podejrzenie albowiem jechał autobusem do L. (w którym ujawniono narkotyki zapakowane do puszek), i który zaledwie po kilku godzinach, tym samym autobusem wrócił do Polski, co potwierdza lista pasażerów z dnia 10.01.2009 r.

To, że wymieni świadkowie nie potrafili przypomnieć sobie na rozprawie ani treści uprzednio składanych zeznań, ani oskarżonego, w żadnym razie nie podważa wiarygodności ich zeznań składanych na początkowym etapie śledztwa. Jest to zrozumiałe choćby z uwagi na upływ czasu. Istotne jest jednak to, że korespondują one z wyjaśnieniami M. B., co wskazuje na ich prawdziwość.

Za dowolny uznać zatem należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Nietrafny jest również podnoszony przez skarżącego zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Biorąc bowiem pod uwagę ilość oraz rodzaj środków psychotropowych będących przedmiotem zarzucanego mu czynu, a także jego uprzednią karalności oraz to, że dopuścił się jego popełnienia w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, orzeczoną mu za ten czyn karę w wymiarze niewiele przekraczającym próg ustawowego minimum, nie sposób uznać za rażąco niewspółmierną. Brak jest przy tym podstaw do nadzwyczajnego jej złagodzenia.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

7. odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego **Ł. K. (1)**.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Odnosząc się do zarzutów podnoszonych w pkt.I apelacji w pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że nie jest prawdą, iż oskarżony R. S. (1) wielokrotnie zmieniał treść swych wyjaśnień. Od samego początku twierdził, że „Koko [osk. K.] powiedział, że jak nie chce zawieźć tych paczek [z amfetaminą], to mogą wziąć kogoś innego, kto je zawiezie do W.. Wtedy pomyślałem o Ł. [K.]. Prawdopodobnie powiedziałem Ł., że dostanie za nadanie paczek 1.000 zł. Bo ja się bałem je nadać. Powiedziałem mu, że coś mi tutaj śmierdzi, że jak chce to może je nadać, bo ja tego nie zrobię. On powiedział <nie ma sprawy>” (k.1267). Także w kolejnych swych wyjaśnieniach R. S. (1) podał, że „Ł. K. (1) wiedział, że ma nadać paczki z prochami, nie wiedział jednak jakie to prochy i ile ich było” (k.1315). Wprawdzie w następnych wyjaśnieniach podał, że „Ł. K. (1) także nie wiedział co jest w paczce, nie wiedział, że tam jest amfetamina, a tym samym nie wiedział ile jej jest”, to jednak wskazał, że „była rozmowa o wysłaniu paczki z <prochami> ale ja mu nie mówiłem o jaki prochy chodzi i że jest to amfetamina. On się o to mnie pytał. On w czasie drogi, gdy jechaliśmy nadać te paczki zapytał mnie, a co będzie jeśli policja zatrzyma nas do kontroli. Pamiętam, że odpowiedziałem mu żeby był spokojny, gdyż prochy są popakowane w puszki i nikt ich nie znajdzie, na tym temat się urwał. Tu mogę powiedzieć, że na sto procent K. wiedział, że będzie wysyłał paczki z prochami” (k.1363).

Z relacji tych jasno wynika, że to R. S. (1) wprowadził oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto, że doskonale wiedział on [Ł. K. (1)], że w nadawanych przesyłkach znajdują się narkotyki. Wprawdzie oskarżony nie

znał ich rodzaju oraz dokładnej wagi, lecz wiedział, że są to środki zakazane ustawą. Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony wiedział co znajduje się w nadawanych przez niego paczkach.

Wprawdzie oskarżony R. S. (1) przyznał, że przesłuchujący go funkcjonariusz zabrał go do pokoju, w którym przebywał oskarżony i w obecności Ł. K. zadał mu pytanie dlaczego kłamie, skoro Ł. K. (1) twierdzi, że wiedział on, iż w paczkach są narkotyki (k.1544), to jednak zdarzenie to w żadnym sposób nie podważa prawdziwości złożonych przez niego wyjaśnień. Jego wyjaśnienia są logiczne i konsekwentne. Brak jest zatem podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. To, że przesłuchujący oskarżonego funkcjonariusz Straży Granicznej zastosował swoistego rodzaju „grę” procesową, nie dyskwalifikuje uzyskanego w ten sposób dowodu. Zważyć należy, iż także później oskarżony konsekwentnie twierdził, iż Ł. K. (1) wiedział, co znajdowało się w nadawanej przez niego przesyłce.

Opierając się na wyjaśnieniach R. S. (1) Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony deklarował dalszy udział w procederze organizowanym przez grupę kierowaną przez M. B. (1). Wprawdzie oskarżony ten podał, że „Ł. K. (1) nie znał nikogo innego i na pewno nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej” (k.4124v), to jednak zastrzegł, że „rozmawiałem tak luźno z Ł. K. (1) czy jeszcze raz się nie podejmie czegoś takiego samego [nadania narkotyków]. On powiedział, że w razie czego mam dzwonić” (k.4124v). Co prawda wskazał, że „to nie była taka poważna rozmowa” lecz jednocześnie podał, że „nie było tak, że on się zgodził, ale też nie było tak, że się nie zgadzał” (k.4124v). Nie jest zatem dowolne ustalenie Sądu Okręgowego, że Ł. K. (1) deklarował dalszy udział w przestępczym procederze organizowanym przez grupę kierowaną przez M. B. (1), a tym samym, że swym zachowaniem wypełnił znamiona uczestniczenia w zorganizowanej grupie przestępczej, nie zaś tylko czynu z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Na marginesie dodać należy, że kwestii tej Sąd Okręgowy poświęcił obszernie wywody w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia (zob. str. 27-28 uzasadnienia S.O.).

Ustalając szczegółowy przebieg zdarzeń w dniu 28 października 2009 r. Sąd Okręgowy oparł się na wyjaśnieniach R. S. (1). Wynika z nich, że „była rozmowa o wysyłaniu paczki z <prochami> ale ja mu nie mówiłem o jakie narkotyki chodzi i że jest to amfetamina. On się o to mnie nie pytał. On w czasie drogi gdy jechaliśmy nadać te paczki zapytał się mnie, a co będzie jeśli policja zatrzyma nas do kontroli. Pamiętam, że ja mu odpowiedziałem żeby był spokojny, gdyż <prochy> są po popakowane w puszki i nikt ich nie znajdzie, na tym temat się urwał. Tu mogę powiedzieć na sto procent, że K. wiedział, że będzie wysyłał paczki z prochami” (k.1363).

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że w zamian za nadanie paczek z zawartością substancji psychotropowych (amfetaminy), oskarżony Ł. K. (1) otrzymał korzyść majątkową w wysokości 1000 zł. Także i na tą okoliczność bezpośrednio wskazują wyjaśnienia R. S. (1) (k.4124). Wprawdzie podczas zatrzymania i przeszukania Ł. K. (1) nie odnaleziono przy nim, to jednak zważyć należy, że oskarżony został zatrzymany już po tym jak wrócił do domu, mógł zatem rozdisponować tymi pieniędzmi jeszcze przed jego zatrzymaniem.

Ponadto Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżeni R. S. (3) oraz Ł. K. (1) działali na polecenie M. B. (1). Wprawdzie rację ma skarżący podnosząc, że jego klient nie znał i nie miał kontaktu z M. B. (1), to jednak taki kontakt miał R. S. (3). To jemu wymieniony oskarżony polecił nadanie paczek. Skoro jednak w wykonaniu tego polecenia przybrał sobie to pomocy oskarżonego, to tym samym nie jest dowolne ustalenie, że również on działał na polecenie M. B. (1).

Nie może być wątpliwości, że skoro z wyjaśnień R. S. (3) jasno wynika, że oskarżony wiedział co znajduje się w nadawanej przesyłce, to tym samym oczywistym jest, że jego zachowaniu towarzyszył zamiar bezpośredni. Nie ma zatem racji skarżący twierdząc, że Sąd Okręgowy nie dokonał oceny zebranych w sprawie dowodów pod kątem postaci zamiaru z jakim działał jego klient.

Nietrafny jest również zarzut obrazy art. 193§1 k.p.k. w zw. z art.167 k.p.k. Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z wnioskiem obrońcy oskarżonego (k.4307) Sąd Okręgowy zaliczył w poczet materiału dowodowego „prywatną” opinię psychologiczną z 13 sierpnia 2011 r. (k.4510), miał zatem w polu widzenia okoliczności wynikające z tego dowodu. Wprawdzie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie odniósł się wprost do tego dowodu, to jednak uchybienie to nie mogło mieć żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Zważyć należy, iż wedle skarżącego pominięty przez

Sąd Okręgowy dowód miałby dowodzić tego, że „oskarżony Ł. K. (1) mógł faktycznie uwierzyć, że chodzi o nadanie paczek z żywnością i wątpliwości nabrać - dopiero po ich wysłaniu, po odebraniu telefonu przez S. od (zapewne) K.” (str. 4 apelacji). Tymczasem z wyjaśnień R. S. (1) jasno wynika, że oskarżony wiedział co znajduje się w nadawanych przesyłkach jeszcze zanim oddał je kurierowi. Tak więc to, czy jest on podatny na „manipulacje środowiskową” jest w tym przypadku nieistotne dla rozstrzygnięcia o jego odpowiedzialności karnej.

Posiadanie przez oskarżonego bez wymaganego zezwolenia dwóch sztuk naboju kal. 7,65 mm i 14,5 mm nie sposób uznać za społecznie szkodliwe w stopniu znikomym. Brak jest zatem podstaw do umorzenia postępowania w części dotyczącej tego czynu.

Na koniec wskazać należy, iż żadna z wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych, ani też orzeczona na ich podstawie kar łączna nie rażą surowością. Zostały bowiem one wymierzone niewiele ponad granicę ustawowego minimum, stąd też już z tego tylko powodu nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

O kosztach postępowania odwoławczego oraz opłatach orzeczono na zasadzie art. 634 k.p.k. i art. 635 k.p.k. oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust.1 i 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 229, poz. 2272).